גמ' מנא הני מילי אמר ר"ל דאמר הרא

הכהן המחמא אותה יאכלנה כהן המחמא

יאכל או שאינו מחמא אינו אוכל וכללא הוא

והרי משמרה כולה דאין מחמאין ואוכלין ראוי

לחימוי קאמרינן הרי קמן דאינו ראוי לחימוי

ואוכל אלא מאי יאכלנה יחלקנה יראוי לחימוי

חולק שאינו ראוי לחימוי אינו חולק הרי בעל

מום דאינו ראוי לחימוי וחולק בעל מום

רחמנא רבייה 2כל זכר בכהנים לרבות בעל

מום ואימא כל זכר לרבות מבול יום מסתברא

בעל מום ה"ל לרבויי שכן אוכל אדרבה מבול

יום הוה ליה לרבויי דלאורתא מיחזא חזי

השתא מיהא הא לא חזי רב יוסף אמר

צם.

מסורת הש"ם

הכנה יד:
י ב מיי שם הלכה כ:
ג מיי שם ופ"ב מהלי ביאת
המקדש הלכה ו ח
המקדש הלכה ו מעה"ק
א ד מיי פ"ו מהלי מעה"ק בלכה מי

הנכה א:

יב ח מיי שם הלכה כג:

יג ו מיי פייצ מהלכות אצות

הטומאה הלכה טו:

ז מיי פייצ שם הלכה ג:

יד ח מי' פייצ שם הלכה ג:

תורה אור השלם

הרהו המחווא אחה י וובנון ויהנושא אקנה. יאבלנה בְּמְקוֹם קְדשׁ תַּאְבַל בַּחֲצֵר אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא ו, יט

2. כל זכר בכהנים יאכל אתה קרש קרשים הוא: ויקרא ו, כב

הגהות הב"ח

(מ) גמ' לא שנא מה לי בעל (ח) גב' נח שנח מה מי בעד מום ומה לי בעל מוס והוא
 טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כמינ כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלהנה וכו' ספר ליומה כי מים ימנקנט יום חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (ג) ד"ה או דלמא וכו' אין נאכלין מתני' דקתני:

גליון הש"ם

תום' ד"ה מדבר וכו' לקדש אכל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד התם בין לקדש בין לתרומה:

מוסף רש"י

כהן גדול מקריב אוגן. דרחמנא שרייה, דכתיב לאביו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא ונחתו כח יטתח ותן התקדם כח יצא ולא יחלל וגו', ודרשינן לה בשחיטת קדשים [לעיל טז.] במת אביו ואמו שאינו צריך לצאת אביו ואמו שאינו לריך ללאת מקדושתו כלל [ויכול] להיות עומד ומקריב, כי לא חילל עבודתו בכך יג: וכעי"ז ב"ק קי. ולעיל ואינו אוכל. שלא הותרה כאן אלא עבודה, וקדשים אסורין לאוטן קל וחומר ממעשר הקל שאמרה תורה לא אכלמי באוני ממנו (יומא שם). כלומר אע״פ שהוא חלוק מן ההדיוט לענין הקרבה, שה הוא לו לענין אכילה (שם עג.) ואינו חולק לאכול לערב. כשתסתלק אנינותו, לפנינות לילה דרבנן, דאנינות דאורייתא אינו אלא יום מיחה, דכתיב (עמוס ח) ואחריתה כיום נר, אלמא אין מרירות אלא יום אמד (ב״ק שם): אונד. שלא נטמא למתו: ומחוסר כיפורים. כגון זמתו: ומחוסר ביפורים. זב שטבל ליוס שביעי לספירתו והעריב שמשו ולמחרת הוא קרוי מחוסר כפורים שעדיין גמר טהרתו תלויה בקרבנו: צריכין טבילה. לאחר שהביא קרבנו אם רלה לאכול קדש וצגמ' מפרש טעמא (חגיגה בא.) הסל. של מאניס (שם ב.):

שימה מקובצת

תום' (מעמ' הקודם) ד"ה טבול יום. וההיא דכהן השורף את הפרה כו׳. נ״ב, עי׳ בפי׳ המשניות של ר״ש

בפסחים בפ' אלו דברים (דף ע.) סכין שנמלא בי"ד שוחט בה מיד שא מיי פיי מהלי מעה"ק בי"ג שונה ומטביל פי' בנמצא חוץ לירושלים דלא גזרו על ספק כלים הנמלאים בירושלים כדאמר בפ"ק דפסחים (דף יע:) ובי"ד שוחט בה מיד דמסתמא הטבילוהו מאתמול כדי שיהא לו הערב שמש ולא חיישינן

שמא נטמא בטומאה דרבנו דלא בעי הערב שמש ולא חש להטביל עד י"ד ועדיין לא הטביל היינו משום דכיון דהחקק להטביל בי"ג משום טומאה דאורייתא לא חיישינן שמא נטמא אחר כך בשום טומאה ועוד כשגזרו על ספק כלים הנתנאים משום חשש טומאה דאורייתא גזרו ולא משום כאן טומאה דרבנן ומיהו יש טומאה דרבנן דבעיא הערב שמש כדחשכחן בפסחים בסוף האשה (דף נב.) כל הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר דבעי הואה שלישי ושביעי וכ"ש הערב שמש וההיא דרבי ישמעאל בן קמחית בפרק הוליאו לו (יומה מו.) שנתוה לינורה דהגמון על בגדו (לנורא כבו דערבי) ונכנסו אחיו ושימשו תחתיו אע"ג דטומאת עכו"ס דרבנן בעיא הערב שמש וכי ההיא דחומר בקודש (חגיגה דף כג.) דשפופרת שחתכה לחטאת ר׳ יהושע אומר יטמא ויטביל ופריך דחתכה מאן אי דחתכה חבר ל"ל טבילה ואי דחתכה עם הארץ בהא נימא רבי יהושע יטמא ויטביל משמע בהדיה דטומהת עם הארץ בעיא הערב שמש וההיא דכהן השורף את הפרה שהיו אחיו הכהנים סומכין ידיהן עליו כדי לטמאותו לעשות להכעים בו ללדוקים שהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית ובגדי כרן אוכלי קודש מדרס לחטאת ומשמע דבעי הערג שמש ים: ש אינו חולק בבשר שנאמר המקריב את דם השלמים ואת החלב. ר"ת ל"ג ליה משום דבגמ' (לקמן דף קב:) בדינא דר"א בר"ש דריש ליה מקרא אחרינא מדכתיב הזורק את דם השלמים והאי קרא דמקריב כהו אתא לכהן שאינו מודה בעבודה כדדרשינן בחולין בפ׳ הזרוע (דף קלב:) כדפירש בקונטרס בגמ"י לת"ק דאבא שאול ומיהו י"ל דכולה מילתא דרשינן מקרא דהמקריב דמואת החלב דרשינן כהן שחינו מודה בעבודה והמקריב בו דרשינן שיהא טהור בשעת זריקה ושמא הנך תרי קראי לריכי חד לזריקה וחד לקבלה דהמקריב משמע קבלה כדדרשינן בפ"ק (לעיל יג.) והקריבו זו קבלת הדם ומיהו מדקאמר התם בחולין ובהקומץ רבה (מנחות דף ימ:) לרבות כו הקבלות וההוחות

משמע דאכתי לא ידעינן קבלה: קטן דאין ראוי לחיטוי ואובל. וא"ת אמאי לא משני

קטן רחמנא רבייה כדמשני בתר הכי גבי בעל מום לבתר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מום אוכל בחו מאי אתא קרא לאשמועינן אי ביו נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יום ומחוסר כיפורים הא נפהא לן בפ׳ הערל (יבמות דף עד:) מקרא אחרינא דהביא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ₪ נדרוש אינו חולק א"נ לאו אי הוה משני רבייה קרא תיקשי לבו ליה אכתי מבעל מוס כדפריך נסמוך: או ה"ג ראוי לחימוי חולק. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות ליבור דראויין לחיטוי ואינם חולקין כדבסמוך י״ל דעיקר קרא אנטריך לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: איז ה"ג הא

מכדי מאי יאכלנה יחלקנה לכתוב רחמנא יחלקנה מאי יאכלנה ש"מ ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק בו בעי ר"ל בעל מום והוא ממא מהו שיחלקו לו כיון דלא חזי ורחמנא רבייה לא 🏻 שנא 🏵 מה לי ממא מה לים בעל מום או דלמא ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבה ת"ש מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק מקריב אונן ואינו אוכל לאכול לערב ש"מ יראוי לאכילה בעיגן ש"מ בעי רב אושעיא ממאה בקרבנות ציבור מהו שיחלקו לו מי אמרינן המחמאף אמר רחמנא והאי נמי מחטא הוא או דלמא ראוי לאכילה חולק שאין ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבינא ת"ש כהן גדול מקריב אוגן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ -ראוי לאכילה בעינן ש"מ: אונן נוגע ואינו מקריב כו': אונן נוגע ורמינהי יאונן ומחוסר כיפורים יצריכין מבילה לקודש א"ר אמי א"ר יוחנן לא קשיא כאן בשמבל כאן בשלא מבל וכי מבל מאי הוי הא הדרא עליה אנינות דאמר רבה בר רב הונא אונן שמבל אנינותו חוזרת עליו ל"ק ז הא ידאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה היסח הדעת שלישי ושביעי בעי יידא״ר היסח הדעת יוסמאי ברבי מתון א"ר יוחנן הדיסח הדעת צריך הזאה שלישי ושביעי לא קשיא הא

דאסח דעתיה משמא מת הא דאסח דעתיה

מטמא שרץ טמא שרץ ממא מעלייא הוא

הערב שמש בעי יועוד אפילו תרומה נמי

"א"ר ירמיה באומר נשמרתי מדבר המממאני

ולא נשמרתי מדבר הפוסלני ומי איכא נמירותא

לפלגא אין והתניאס עודהו הסל על ראשו ז

משמרה כולה. לא זרקו את הדם אלא אחד זרק ע"י כולן וכולן חולקין ואוכלין: קטן. פסול לעבודה דנפקא לן מאיש מזרעך לדורותם בהכל שוחטין (חולין דף כד:) (ב) בסיפא ובקדשים אוכל דאמרינן במנחות (דף עג.) איש כאחיו איש חולק ואין קטן חולק ומדמעיט ליה מחלוקה מכלל דאכיל ועוד כל זכר

כתיב: יחלקנה. ומהכא נפקא לן מתני׳ דקתני טבול יום אינו חולק: כל זכר בכהנים יאכל לרבות בעל מום. ולקתן מוקמינן לה בפרקין (דף קב.) דלחלוקה רבייה דאי לאכילה לא אנטריך דהא בהדיא כתיב ביה וויהרא כא) ומן הקדשים יאכל: שכן אוכל. כדכתיב ומן הקדשים יאכל: דלאורסא חזי. לעבודה כגון הקטר חלבים: רב יוסף אמר. לרבות טבול יום לחלוקה לא מצית אמרת הא יאו אוקימנא מאי יאכלנה יחלקנה כו׳: ראוי לאכילה. בעל מום: כיון דלא חזי. לעבודה לחיטוי יבו ואפילו מקמי טומאה ורחמנא רבייה לחלוקה הלכך מה לי כשהוא בעל מום לחודיה מה לי כשהוא טמא ובעל מום דהא יו לא קרינא ביה המחטא מעיקרא ופליג השתא נמי ניפלוג: מקריב אוגן. דכתיב ביה (שם כא) לאביו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יצא אינו צריך לצאת מן המקדש ביום מיתת אביו ואמו יה שעבודתו אינה מחוללת י הא אחר הדיוט שלא יצא חילל: ואינו חולק לאכול בערב שו. לכשיפטר מאנינותו. אלמא אע"ג דקרינן המחטא אותה לא פליג דעיקר חלוקה באכילה תלי מדאפקה רחמנא בלשון אכילה הלכך ביו מאן דמייתי ראיה מבעל מום קודם טומאה דפליג אע"ג דאין ראוי לחיטוי ומההיא טעמא בעית לרבויי אף לאחר טומאה לאו ראיה היא דבראוי לאכילה תלוי ולא בראוי לחיטוי ובעל מום בלא טומאה ראוי לאכילה הוא: מהו שיחלקו לו. מקרבן ליבור לאכול לערב. ובקרבן ליבור שהקריבוהו טהורים קא מיבעיא ליה אי פלגי׳ מיניה להאי טמא הואיל וראוי לחיטוי דקרבן לבור דוחה טומחה: או דלמא ראוי לאכילה בעינן. אבל בהקריבוהו טמאין לא מיבעי לן שהרי אינו נאכל דקי"ל בכילד לולין (פסחים דף עו:) קרבנות ליבור באין בטומאה אבל אין נאכלין: מתני׳ דקתני אונן נוגע בשטבל (ג) לאנינותו בו ביום והך טבילה לא בעיא הערב שמש דמעלה דרבנן בעלמא היא: אונן שעבל. בו ביום דאנינות בליר מחד יומא ליתיה כדכתיב ואחריתה כיום מר במ"ק (דף כא.): ה״ג אלא לא קשיא הא דאסת דעתיה כו'. ההיא דחומר בקדש " דמלריך ליה טבילה יו: בדחסה דעתיה. משמירת

גופו מפני שהוא אסור בקדשים לבו ביום: מטמא מת. מטומאת מת: מטמא שרץ. מטומאת שרץ: ועוד לתרומה נמי. ליבעי טבילה אלמה תנן התם לריכין טבילה להדש אבל לא לתרומה: ה"ג באומר נשמרתי מדבר המטמחני ולח מדבר הפוסלני. ומדבר יחן המטמחני טומחה דאורייתא דבעיא הערב שמש: הפוסלני. לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעי הערב שמש יש וכן לגבי תרומה באומר [לא] כו נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה. ושינויא דחיקא הוא ולא מיתוקם במסקנא הכי: מגריפה

ראסח דעתיה בו'. היסח הדעת פוסל בקדשים לה והא דנקט אונן משום דרגיל לאסוחי דעתיה לפי שאינו יכול לאכול: מדבר המשמאני. טומאה דאורייתא דבעיא הערב שמש ולא מדבר הפוסלני לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעיא הערב שמש אורה"ג רש"י ונראה דה"ג באומר לא נשמרתי מדבר הפוסלני לקודש אבל נשמרתי מדבר הפוסלני מתרומה] דאונן אסור לאכול קודש ולכך לא שמר עלמו מדבר הפוסלו לקודש ולא נתן לבו שיהא מותר לערב אבל לתרומה מותר אפילו [בו] ביום כדאמרינן זרות אמרתי לך ולא אנינות ולכך שמר עצמו מדבר הפוסלו לתרומה וא"ת מאי ניהו אותה טומאה דקאמר דטמא בה לקודש אבל לא לתרומה דקתני מתני׳ דחגיגה (דף כ:) לריכין טבילה לקודש אבל לא לתרומה ומפרש ה״ר חיים כגון דאכל ככר שלישי של תרומה שגופו ₪ שני ° לקדש אבל לא לתרומה כדאמר בפרק שני דחולין (דף לג:) ובסמוך ליכא לפרושי הכי גבי (כלי) [לבי] על הסל ולא על המגריפה טמאה לפסול קודש ואינה פוסלת פירות תרומה שבסל דככר אינו פוסל כלי

מוספ׳ זבחים פי״ל ה״ב יומא לוספ" זכמיס פי"מ ה"ב יומא יג: וע"ש עג. [מו"ק יד:] ב"ק קי. הוריות יב: ירוש' סנהדרין פ"ב ה"א, הוריות פ"ג ה"ג,
 לומגיה כל, ירוש' חגיגה פ"ג ה"ג, ג) ויומל ל: ע"שן, ד) חגיגה כ. ע"ש, ה) חגיגה כ. ד) חגיגה כ. ע"ק, ס) חגיגה כ.
 ע"ק תוספ" טהרות פ"ח ה"ט,
 לעיל טד., 1) חגיגה כא.,
 ח) ועי' בתוס' חגיגה כ:
 דמבוארים דבריהם טפי; ע) שייך לדף צח: במתני׳ צ״ק, י) לקמן קב:

שינויי נוסחאות

או פייל אובל ו*mmm: בן בכייל אן כ"ל אוכל (יש"ח): בן כל"ל נוסף רב אשי אמר איזה הוא דבר שצריך שלשה ריבויי הוי אומר זה בעל מום אימא לרבות טבול יום ומחוסר כפורים ואונן שם טומאה אחת כפורים ואונן שם טומאה אחת היא: ג] מיכות לא שנא נמחק ("צ"ק): ד] כ"ל מה לי טהור או דילמא כו' (כ"צ): ה] ככ"י? כהן טמא: ו] ככתס"י וט"מ כהן המחטא: ז] אלא ל"ק כל"ל ומוטא. זן אלא ליקן כל ל (*שימוציק, וכ"ג רש"י). ועי' להלן לום לל: ח] אי אסח דעתיה הזאת שלישי ושביעי כו' (כ"ה ביומא): מ] נמי בעי ועוד אפילו לתרומה כל"ל (*דק"ם): י] נ"ל רמכדי הא כל"ל (*ש"מ): יאן דמבזי הא כליל (ישים). יב] תיכת לחיטוי נמחק (מימ): יגן ככתה"י וד"ו הא: ידן ואמו ולא יחלל שהעבודה שיעבוד אינה וכו' (כתה"י וש"מ): מו] לערב (כתה"י וש"מ): מון לערב (כתהיי וש"ח): מון הלכך הא דמייתית ראיה כו (כי"פ): זון טבילה בדאסח כו' הד"ל (שמכ"י): יהן 5"ל מדבר (שמכ"י). והול מחלת דיכור חדש. וכ״ה בכי״י: ים שמש אכל לגבי תרומה ליכא למימר דאמר לא נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה דהא אונן מותר הוא בתרומה כדאיתא מותר הוא בתרומה כואתא ביבמות (ע:) [זרות אמרתי לך ולא אנינות (בתה"י)] הילכך לא אסח דעתיה ושינויא וכי' (ש"מ וכתה"י): כ] כן גילס' צה"ץ, וו"ל אע"פ שלא נשמר מתרומה אפ"ה א"ל טבילה לתרומה כיון שאינו לול פפול לרכנן. [ולפירוטו למ אלם פפול דרכנן. [ולפירוטו למ אתי שפיר תיבת וכן (צ־ק)]. ול״ק ורש״ש ל״ג תיבת לא: בא] משום חשש טומאה כל״ל (שמכ"י): כבן ל"ל וצנורא (ש"מ), וכ"נ מהנמ׳ שם: בגו ל"ל היכרא ותיכת הגת' שם: בנן ליק היכרא
ותיכת להכעים נתחק (שית ציק):
בדן נדלי"ל דבגדי (בארים):
בהן לי"ל דבגדי (שיח):
בהן לי"ל ומהמקריב (שיח):
בון לי"ל מנין לרבות (שיח): בח] אוכלים (ש"מ): כמן אי אתא למעוטי שאינו וכר׳ ככ״כ (צ״ק): ל] גי׳ ל״ק הלכך משני אינו חולק ואכתי תיקשי ליה מבעל מום כדפריך בסמוך ומשני רבייה קרא. ועי' נמפ' ומשני רבייה קרא. ועי כנועם שהקשו דלפי הגהמו לא היה לורך למוס' לכמוב דברים אלו כלל, דאין בהם שום חידוש או תוספת. ועי באות שאמ"ו: לא] מכאן ועי באות שאמ"ו: לא] מכאן ואילך דבריהם קשי הבנה, ועי׳ הגהת נ״ק באות שלפנ״ז. ובח״נ טגטת ליין בחות שנפניין. זכחייב משמע דמוחק מכאן ועד סור״ד. ועי' טה״ק וק״ד דמקיימים הגיר' שלנו: לב] נ״א תיפוק ליה כו׳ כדפרישית בסמוך (גליון): לג] ל"ל הג"ה (ש"מ): לד] נח"נ בו' כדפרישית בסמור (גפיות): לגן ?"ל הג"ח: (מ"ח:): לרן במ"ת כ' דעיקר כוומס לשלול גי' רש"י דגרים אלא. ע"ש באריכות דבריו. אבל בש"מ מיקן לשון המוס' ד?"ל הג"ח מחת מיבמ המוס' ד?"ל הג"ח מחת מיבמ ה"ג: לה] מינת בקדשים נמסק, ה"ג: לה] מינת בקדשים נמסק, ול"ל בכל אדם (שחכ", ב"ש): לו] הנוסח שנסוגריים הול לו] הנוסח שנסוגריים הול מכה"ז. ובד"ו לימל, ומחמ זה לתלו ה"ג ומו לל, ובמכ"כ" וב"ש הגי' הג"ה וולהלן לפני וצ'ת כו' נוסף שם עד כאן וא"ת כו' נוסף שם עד כאן הגה"ה]. ולפי"ן התוס' גרסי כרש"י ולא כאו רק לפרש. ועי ח"י באורך. וגירסת ל"ק הערב שמש והא דנקט אונן דאונן אסור וכו׳: לז] שנעשה גופו שוי וכרי כל"ל מייש: לחן בב"ם